

Napjainkban az egészségügy egyre több költséget emészt föl, mind az állam, mind az egészségügyi intézmények, mind az egyszerű emberek részéről. Ezért nem csoda, hogy sokan sokféleképpen próbálták meg orvosolni ezt a problémát, vagyis minél kevesebb pénzből, de ugyanolyan hatékonyságú egészségügyi tevékenység mellett gazdálkodni. Az egészségügy eljutott egy olyan fázishoz, ahol az ismeretek és a technológia fejlettségi szintje miatt, szükségeszerű a technológiai ugrás végrehajtása. Miközben az egészségügyi kiadások az egész világon növekedő tendenciát mutatnak, az információs technológiák és a telekommunikáció költségei egyre csökkennek. Ezért szinte már törvényszerű volt, hogy előbb-utóbb összefonódik az orvoslás és az informatika. Így született meg a **telemedicina**.

A telemedicina a távközlési és informatikai technológiák alkalmazása az egészségügyi ellátás javítása érdekében akkor, amikor a résztvevők között lényeges távolságot kell áthidalni. Ez érintheti az orvos és beteg, illetve az orvos és orvos közötti kapcsolatot, kölcsönhatást. A telemedicina alkalmazások két alapvető technikára épülnek: „store and forward” képtovábbítás és élő audióvizuális kommunikáció, illetve ezek kombinációja.

A telemedicina rendszerek támogatásával az orvosnak már nem kell okvetlenül ott lennie a beteg mellett ahhoz, hogy diagnózist állítson fel, vagy akár gyógyítsa. Az Internet révén villámgyorsan elküldhető bárhová a röntgenfelvétel, az ultrahang, az EKG, a tomográf, a mágneses rezonanciás felvétel, vagy bármi egyéb. A beteg mellett lévő orvos pedig szinte korlátlanul kérhet segítséget bármelyik specialistától. Az sem baj, ha a szakorvos több tízezer kilométerre van a betegtől. Hallgathatja a beteg légzését, megnézheti a nem tipikus csonttörését és így tovább. Ezen rendszerek bevezetésével egy egységes, jól körülhatárolt betegkövetési, adminisztrációs rendszer alakítható ki.